

Myslím, že klíčem ke Kovandovým malbám z konce osmdesátých a počátku devadesátých let je humor. Kovandovy obrazy na první pohled vypadají jako manifestace postmoderního pluralismu ve stylu amerického malíře Davida Salleho. Salle kombinuje výjevy z televize, z pornografických fotografií, z dějin malířství. Výsledek je chladný a elegantní. David Salle své obrazy maluje. Překrývá a propojuje jednotlivé výjevy tak, až je výsledkem harmonický obraz. Kovanda vybrané elementy sestavuje způsobem, který vede až do území mezi obraz a náhodnou skrumáž.. Vrátime-li se k úvodnímu srovnání, malbám Davida Salleho především chybí Kovandův specifický humor. Řekl bych, že si ve svých obrazech Kovanda dělá legraci na druhou, ironizuje vtipy jako takové. Ty pak kombinuje s užitou grafikou, designem nebo realisticky vyvedenou zeleninou. Kreslené vtipy zásadně používá tak, aby v žádném případě nebyly vtipné. Z humoru zbavených karikatur tak zbývá jen trapnost...

- „Tak je to humor nebo trapnost?“

Ono to může být obojí najednou. Trapným okamžikům se přece často smějeme, i když často škodolibě. Přesto věřím, že v mých věcech škodolibost není, že i když použiji něco opravdu nízkého, není v tom výsměch. Neuvádím totiž do té situace někoho druhého, nýbrž jenom sám sebe.

-„Než jsem tvou tvorbu poznala trochu lépe představovala jsem si, že se jednotlivé přístupy a formy projevu více prolínaly, ale dá se hovořit (snad vyjma kreseb a koláží) spíše o jasných přechodech. Z tohoto pohledu jsi asi ve fázi instalací, je to tak?“

Performance, instalace, obrazy, objekty, těch zase více instalace či intervence, ale i objekty nebo akce. Určitě by se daly některé jednotlivé body obratu rozpoznat, ale většinou jsem opravdu dělal více věcí najednou. Málokdo si třeba uvědomuje, že zároveň s performancemi v 70. letech vznikaly i kresby na akcích zcela nezávislé.

-„Vzpomínáš si ještě na přechod od akcí k instalacím? Nosiče významu jsi přesunul ze sebe na věci a přitom u akcí jsi nikdy žádné rekvizity a věci nepoužíval?“

Prostě se ta činnost nějakým způsobem vyčerpala, neměl jsem dál potřebu sám se toho fyzicky účastnit. Najednou jsem nepotřeboval tam být tělesně přítomen, už mi stačilo jen zanechat stopu. Ty první instalace byly jednoduché aktivity, po nichž v daném prostoru zbyly stopy, jakási dokumentace po aktivitě, záznamy akcí, které tam proběhly, ale před tím, než se dostavili diváci. To, o čem většinou byly mé předešlé akce, najednou nebylo tak naléhavé.